

vare givne. Men jeg spørger, hvorledes man, naar man giver disse Bidrag, kan nægte Bidrag til Snedkernes Fagskole eller f. Eks. til Børstenbinderne og Droskekuskene. Kunde der ikke være Grund til at støtte disse? o. s. v. o. s. v. i det uendelige. Med hvilken Ret vilde man undlade at gøre det? Hvorfor skulde den ene ikke have det lige saa godt som den anden? Her maa jeg bede det ærede Ting huske paa, hvad jeg for Resten tror, Tinget aldrig har glemt, at den første demokratiske Regel er, at hvad der er Ret for den ene, maa være Ret for alle.

Der findes paa Budgettet foreslaaet 2,000 Kr. til Kvindelig Læseforening i København. Det er vist en udmærket Forening, jeg kan ikke kende den nøjere, men den er, som sagt, vist udmærket. Det er rart, at Kvinderne læse noget, navnlig naar det er gode Ting, hvad jeg ikke tvivler paa, det er. Men jeg vil spørge: Hvorledes kan man nægte en mandlig Læseforening 2,000 Kr.? Og hvorfor skal Kvindelig Læseforening i København have 2,000 Kr., uden at f. Eks. ogsaa Foreninger i Skelskør og Grenaa skulde have det? Der findes en Bevilling, der, hvis jeg ikke har noteret fejl, løber op til 116,000 Kr., det er til Skytteforeningerne (Afbrydelse), jeg finder Beløbets Rigtighed bekræftet af ærede Kolleger. Disse Penges Anvendelse er utvivlsomt meget nyttig. Det er en rar Fritidssport at skyde, der er ingen Tvivl om, at de paagældende efterhaanden faa saa megen Øvelse, at de ogsaa træffe. Men jeg maa da spørge: Hvorfor skulle Skytteforeningerne have disse Penge? Hvorfor skulle Idrætsforeninger og mange andre ikke ogsaa have?

De Herrer ville sige, at jeg spørger hvorfor, men giver intet Svar, men det er, fordi Svaret kommer nu. Det er nemlig det, at det drejer sig ikke her om at skære ind med brutal Haand i noget, hverken det ene eller det andet Sted, det kan Retfærdigheden ikke tillade, men det drejer sig om en Grundsætning, nemlig om, hvor vidt Statens Formaal gaar. Kommer man først ind paa, at Statens Formaal ikke er begrænset til, hvad der umiddelbart interesserer den, men at det kan strækkes til at yde virkelig Understøttelse og Hjælp endog i høj Grad til Formaal, som i første Linie interessere private, saa er man ude paa det vilde Hav, og der kan ikke gøres nogen Indskrænkning. Med andre Ord, det, denne Kommission vil faa at gøre, naar den vil

gaa efter Retfærdighedens Grundsætninger, er at stryge alt over en Bank, som ikke lige vedrører Staten. Hvis man ikke gør det, vil man gaa vilkaarligt og uretfærdigt til Værks. Nu ønsker jeg den Kommission, som vel kommer, alt Held og al Lykke, men jeg tvivler paa, at Ønsket vil hjælpe den noget. Jeg gad dog se den Kommission, som havde Mod til, naar det kommer til Stykket, at gribe ind i de Masser af Interesser, som derved krænkes. Det er rigtigt, som det allerede en Gang er blevet sagt, at Finansloven for en stor Del er bleven et Naadesekretariat, men lad os hæve dette, lad os sætte alle de der opførte i Unaade, saa vil der blive saa mange Interesser krænkede omkring i Landet, at der vil rejse sig en Storm, som det vil blive meget vanskeligt for Kommissionen at modstaa. Man har ikke Lov at være mistænksom, men jeg kan ikke nægte, at det forekommer mig dog, at Regeringen, naar den saa — hvad den maa have Lejlighed til at se — en gammel Bevilling, som var overflødig eller burde indskrænkes, da kunde foreslaa at afskaffe eller indskrænke den, men jeg kan godt indrømme, at det er ubehageligt for en Regering at skulle gøre det, thi den vilde, som sagt, rejse en Storm imod sig og krænke mange Interesser, som i og for sig vare lige saa berettigede som andre.

Altsaa: noget synderligt Udbytte og Beparelse ad denne Vej tror jeg ikke man kommer til, uden at man, som jeg sagde før, vil indføre en ganske anden og ny Grundsætning — hvad der skulde glæde mig. Jeg skal f. Eks. gerne vedkende mig, at jeg tror, at Foreninger, som ikke kunne staa paa deres egne Ben, ved Hjælp af deres egne Medlemmer, fortjene ikke at bestaa. Kunne de ikke bestaa ved egen Hjælp, maa de lade være dermed, saa maa de hjælpe sig uden Hjælp ude fra. Derom kan der nu være forskellige Meninger.

Imidlertid er der andre Veje at komme til Beparelser paa, og her kunde man da fæste sin Opmærksomhed paa Administrationen. Hvis man sammenligner vort Land med en tilsvarende Landsdel i et stort Land f. Eks. Tyskland, sammenstiller f. Eks. vort Land med, lad os sige Kollnerdistriktet, hvor der for Resten er mange flere Mennesker — 4 Millioner mod 2 $\frac{1}{2}$ Mill. — end her i Danmark, vil man se, at Embedsmændenes Antal er overordentlig stort herhjemme. Nu skal jeg gerne indrømme, at man kan ikke anstille en saadan Sammenligning fuldt ud, for der er mange Embedsmænd, som vi maa have